

בש"פ 2520/18 - מדינת ישראל נ' דוד וייסבורג

סדר דין פלילי - מעצרים

var MareMakom = "בשפ 2520/18 - מדינת ישראל נ' דוד וייסבורג, תק-על 1)2018, (30/03/2018)13055";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

בש"פ 2520/18

כבוד השופט א' שהם
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נגד

דוד וייסבורג

המשיב:

עו"ד מריה ציבלין

בשם המבקשת:

עו"ד אלון עמר

בשם המשיב:

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 4.2.2018, או עד למתן פסק דין, בת"פ 695-07-17, בבית המשפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המשיב הוגש, ביום 2.7.2017, כתב אישום, המייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי

עמוד 1

סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; וכן יצוא, יבוא, מסחר והספקה של סמים מסוכנים, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] (להלן: פקודת הסמים).

3. בחלק הכללי של כתב האישום נטען, כי המשיב שוחרר למעצר בית מלא, ביום 26.4.2016, במסגרת הליך פלילי אחר שהתקיים בעניינו (מ"ת 44796-04-16), אשר נידון בבית משפט השלום בתל אביב-יפו. ביום 4.7.2017, התיר בית משפט השלום בתל אביב-יפו למבקש לצאת מהמקום בו שהה במעצר בית, מידי יום בין השעות 08:00 ועד 20:00, בליווי ובפיקוח אחד המפקחים שהוגדרו לו. שלושת האישומים המתוארים בכתב האישום, מייחסים למשיב פרסום הצעות לרכישת סמים מסוג קנבוס, ומכירתם לשני סוכנים משטרתיים, תוך הפרת תנאי מעצר הבית שקבע בית המשפט השלום.

4. באישום הראשון, נטען כי, ביום 26.12.2016, העלה המשיב פוסט ברשת פייסבוק, המכיל הצעה לממכר סמים מסוג קנבוס. ביום 27.12.2016, התכתב הסוכן המשטרתי (להלן: הסוכן) עם המשיב, ולאחר מיקוח על מחיר הסם, קבעו השניים להיפגש לשם ביצוע עסקת מכר של סם מסוכן מסוג קנבוס. העסקה התבצעה עוד באותו הלילה, ובמסגרתה מכר המשיב לסוכן 9.71 גרם של קנבוס תמורת 950 ₪.

5. האישום השני, מציג השתלשלות אירועים דומה שהתרחשה ביום 1.1.2017, במסגרתה פרסם המשיב פוסט ברשת פייסבוק המציע סמים מסוג קנבוס. הסוכן יצר קשר עם המשיב, ולאחר משא ומתן קצר ביחס למחיר, קבעו השניים לבצע את עסקת המכר בהמשך הערב. במסגרת העסקה, מכר המשיב לסוכן 18.35 גרם של קנבוס תמורת 1,800 ₪.

6. באישום השלישי, נטען כי, ביום 31.1.2017, יצרה סוכנת משטרתית (להלן: הסוכנת) קשר עם המשיב, בתגובה לפוסט נוסף שפרסם ברשת פייסבוק, במסגרתו הוצעו סמים מסוג קנבוס. לאחר התכתבות קצרה, קבעו השניים להיפגש. בהמתנה למשיב, פגשה הסוכנת את עד תביעה 13 (להלן: עד התביעה), אשר זיהה את המשיב בתור "הסוחר", כאשר זה הגיע לפגוש אותם. המשיב מכר לסוכנת 3.81 גרם קנבוס תמורת 400 ₪.

הליכים קודמים

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה לבית המשפט השלום לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בבקשה נטען, כי ברשות המבקשת ראיות רבות, לכאורה, להוכחת אשמתו של המשיב, ובכלל זה: דו"חות של הסוכן והסוכנת ומפעיליהם; זיהויו של המשיב על ידי הסוכן והסוכנת; זיהויו של המשיב על ידי עד התביעה; שרשרת מוצג הסם וחווות דעת מומחה, המאשרת כי מדובר בסמים מסוג קנבוס; צילומים של הפוסטים שהעלה המשיב לרשת; פלטי ההתכתבויות בין המשיב לסוכנים; עימותים בין המשיב לסוכן ולסוכנת; וכן הודעה של עד התביעה.

בבקשה הובהר, כי המשיב מכחיש את המיוחס לו וטוען כי הוא "מופתע" למקרא האישומים, שכן לטענתו הוא שהה במעצר בית בכל אותה העת. כמו כן, המשיב לא זיהה את הסוכן, את הסוכנת ואת עד התביעה, ולטענתו הוא לא מכר להם, או לאנשים אחרים, סמים. המשיב טען, כי הוא חייב כספים בסך 90,000 ₪, וכן הודה כי הוא עצמו צורך סמים על בסיס יומי. עוד נמסר בבקשה, כי בעניינו של המשיב מתנהלים מספר תיקים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, בגין ביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים; גניבה; היזק לרכוש; הסגת גבול; הפרעה לשוטר; החזקה בסמים שלא לצריכה עצמית; העלבת עובד ציבור; וזיוף. בנוסף, למשיב הרשעה אחת שהתיישנה משנת 2011, ו-22 תיקים שונים, שבמסגרתם נתן המשיב את הדין בגין ביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית; פריצה לרכב בכוונה לגנוב; גניבה מרכב; חבלה במזיד ברכב; החזקת אגרופן, ועוד.

המבקשת טענה, כי נגד המשיב, קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים, שכן המשיב עבר על הוראות פקודת הסמים, כאשר פעילותו "מזינה את שרשרת הפצת הסם, ופוגעת קשות במשתמש, בסביבתו וכן בציבור כולו". המבקשת עמדה בבקשתה על המסוכנות הנשקפת מסוכרי סמים וצינה כי לפי ההלכה הפסוקה, שחרורם של סוכרי סמים לחלופת מעצר יעשה במקרים נדירים בלבד. המבקשת טענה בנוסף, כי המשיב מהווה "סכנה מוחשית לבטחון הציבור" בשל עברו הפלילי; בשל התיקים המתנהלים בעניינו; ביצוע העבירות, לכאורה, תוך הפרה של תנאי מעצר הבית; היקף הלקוחות שביצעו עסקאות סמים עם המשיב; וסכומי הכסף הלא מבוטלים אותם קיבל המשיב מהסוכנים המשטרתיים, אשר מובילים למסקנה כי המשיב מתפרנס היטב מעסקאות הסמים. בשל מסוכנותו של המשיב כמפורט לעיל, סבורה המבקשת כי אין לשחררו לחלופת מעצר, אלא לעצור אותו עד לתום ההליכים במשפטו.

8. ביום 19.7.2017, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. שירות המבחן התרשם, כי המשיב "חוזר ומסתבך עם החוק", וכי סנקציות עונשיות ותנאים מגבילים שהוטלו עליו בעבר "לא היוו גורם מרתיע וממתן עבורו". שירות המבחן סקר את עברו הפלילי של המשיב, אשר החל בהרשעה שהתיישנה בעבירות אלימות ורכוש בשנת 2011, בהיותו בן 17, והליכים פליליים נוספים שהתנהלו בעניינו. מתסקיר המעצר עולה עוד, כי המשיב משתמש בסמים מסוכנים מסוג "גראס, חשיש וקוקאין" החל מגיל 18, וכי לאורך השנים "חלה הסלמה באופן ובתדירות צריכתו חומרים ממכרים", וזאת בנוסף לקשרים שפיתח עם גורמים עברייניים מתחום הסמים. שירות המבחן התרשם, כי המשיב הפיק ממעשיו "תחושת כוח" ושאף "להשגת רווחים כספיים בדרך קלה ומהירה". עם זאת, מסר המשיב כי הגבלות מעצר הבית, אשר מנעו ממנו לעבוד ולהחזיר חובות כספיים, העלו בו "תחושות מתח ולחץ".

בהתייחס לאפשרויות הטיפול בדפוסי צריכת הסמים של המשיב, ציין שירות המבחן, כי המשיב "חלש ונעדר כוחות", בהקשר לעריכת שינוי בתחום זה. אף שהמשיב ביקש להשתלב במסגרת טיפולית לנפגעי סמים, שירות המבחן התרשם מ"אמביוולנטיות והיעדר מוטיבציה ובשללות" להשתלב במסגרת מעין זו. מטעם זה, המשיב לא השתלב בתוכנית "ראשית" המיועדת לעצורים הסובלים מבעיית

התמכרות.

בתסקירו, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, וזאת בין היתר, נוכח ההערכה כי המשיב זקוק "לגבולות ברורים וחד משמעיים כמו אלה המוצבים במעצר"; דפוסי צריכת החומרים הממכרים על ידי המשיב; הסיכון להישנות התנהגותו העבריינית של המשיב, במידה שישוחרר למעצר בית; וכן היעדר חלופות מעצר ראויות.

9. ביום 2.8.2017, החליט בית המשפט השלום לעצור את המשיב עד לתום ההליכים במשפטו. בהחלטתו, התייחס בית משפט השלום לכך כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה וקיימת עילת מעצר ברורה בעניינו של המשיב. בית משפט השלום ציין, כי במהלך הדיון הביע המשיב את רצונו להשתלב בהליך ייעודי לטיפול בבעיית התמכרותו לסמים במסגרת פרויקט "ראשית", וביקש כי שב"ס יעשה כל מאמץ על מנת לאפשר לו להשתלב במסגרת זו.

10. ביום 1.1.2018 קיים בית משפט השלום דיון בעתירת המבקש לגילוי ראיה חסויה, שעניינה חשיפת זהותו של מקור, וחלק מתוכן ידיעה. לאחר שמיעת נציג המטרה במעמד צד אחד, קבע בית המשפט כי אין להסיר את לוט החיסיון, "שכן אין בחשיפת זהות המקור/מקורות והתוכן החלקי שנחסה, כדי לסייע לו [למשיב] בהגנתו".

הבקשה להארכת המעצר ב-90 ימים

11. ביום 25.03.2018, הגישה המבקשת בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 2.4.2017. נטען בבקשה, כי מסוכנותו של המשיב "נלמדת מחומרת העבירות, מתדירות ומנסיבות ביצוען". המבקשת הדגישה, כי נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות למשיב הן חמורות, ובפרט כאשר הן בוצעו, לכאורה, בעת שהיה עליו לשהות במעצר בית. עוד הפנתה המבקשת לתסקיר שירות המבחן, שלדבריה "מאשש את הסכנה הנשקפת מהמשיב והעדר חלופת מעצר ראויה"; וכן לעברו הפלילי של המשיב בעבירות אלימות ורכוש. המבקשת מסכימה כי קצב התקדמות ההליך המשפטי אינו משביע רצון, אולם הדבר נגרם "לא באשמת המבקשת".

הדיון בבקשה

12. בדיון שנערך לפניי, חזרה ב"כ המבקשת, עו"ד מריה ציבלין, על עיקרי הטענות המופיעים בכתב הבקשה, ועדכנה כי בדיון שהתקיים בבית משפט השלום בעניינו של המשיב, ביום 27.3.2018, נקבעו שני מועדים לדיוני הוכחות. כמו כן, שבה עו"ד ציבלין והדגישה את העובדה כי המשיב, ביצע, לכאורה,

את העבירות המיוחסות לו, בעת שהיה עליו להימצא במעצר בית.

13. בא-כוח המשיב, עו"ד אלון עמר, טען כי קיימות "כמה חולשות בחומר הראיות לגבי נושא של זיהוי". חולשת הראיות נעוצה, בראש ובראשונה, בקשייהם של הסוכנים המשטרתיים לזהות את המשיב, דבר שעשוי להוביל לזיכוי מכל אשמה, ולפיכך אין הצדקה להמשך מעצרו.

דיון והכרעה

14. לאחר שעיינתי בבקשת המשיבה, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

15. כידוע, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נדרש בית המשפט לאזן בין חזקת החפות העומדת לנאשם וזכותו החוקתית לחירות, לבין האינטרס שעניינו שמירה על שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 7594/17 מדינת ישראל נ' קליינמן זעירא (2.10.2017); בש"פ 7452/17 מדינת ישראל נ' פלוני (1.10.2017); בש"פ 2235/17 מדינת ישראל נ' סלימאן (7.05.2017)). במסגרת איזון זה, שומה על בית המשפט ליתן את הדעת למגוון של שיקולים ואינטרסים מתנגשים. מן העבר האחד, יש לשקול את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, כפי שזו נלמדת מאופי העבירות המיוחסות לו ומנסיבות ביצוען; את עברו הפלילי; ואת החשש מפני שיבוש הליכי המשפט והחשש להימלטות הנאשם מאימת הדין. מן העבר השני, יש לבחון את עוצמת הפגיעה בחירותו של הנאשם, הנובעת, בין היתר, מקצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו, וממשך הזמן אשר חלף מאז הושם הנאשם במעצר. כאשר קצב התנהלות ההליך אינו משביע רצון, תנוע המוטלת לעבר זכותו של הנאשם לחירות, ותגבר הנטייה לשחררו לחלופת מעצר (בש"פ 6109/17 מדינת ישראל נ' פלוני (17.08.2017); בש"פ 4251/17 מדינת ישראל נ' זאודי (18.06.2017); בש"פ 4166/16 מדינת ישראל נ' אבו רזק (25.7.2016)).

16. בענייננו, העבירות אשר מיוחסות למשיב, מלמדות על מסוכנות לא מבוטלת, והן מקימות עילת מעצר סטטוטורית (סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים). המשיב מכר, לכאורה, כמויות נכבדות של סם מסוכן מסוג קנבוס לסוכנים משטרתיים, אשר התרשמו כי המשיב ביצע עסקאות נוספות אל מול לקוחות אחרים. יתר על כן, יש לראות בחומרה רבה את העובדה, כי המשיב ביצע, לכאורה, את העסקאות תוך שהוא מפר את תנאי שחרורו למעצר בית, אשר נקבעו במסגרת הליכים פליליים תלויים ועומדים בעניינו. הדבר מהווה הפרה חמורה של האמון שנתן בית המשפט במשיב, ובנסיבות אלה, קיים קושי לחזור וליתן בו אמון, ולשחררו לחלופת מעצר.

17. המסוכנות אשר נשקפת מן המשיב, מתחזקת נוכח עברו הפלילי, הכולל הרשעה בלא פחות מ-22 תיקים, שבמסגרתם הוא הורשע במגוון של עבירות רכוש ואלימות, ונדון לעונשי מאסר על תנאי ועונשים נלווים. תסקיר המעצר שנערך בעניינו של המשיב, מצייר תמונה שאיננה חיובית, ואינו ממליץ

לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, בשל הסיכון להישנות התנהגותו העבריינית.

18. מן העבר השני, יש לשקול את התמשכות ההליכים במשפטו של המשיב. אודה ולא אבוש, כי דעתי אינה נוחה מהעובדה כי ההליכים בתיק זה לא הסתיימו בתוך תקופת תשעת החודשים, מאז הוגש כתב האישום בעניינו של המשיב, ביום 2.7.2017. הגם שבמסגרת ההליך, נדרש בית המשפט לעתירה לגילוי ראיה חסויה, נראה לי כי, בנקודת הזמן הנוכחית, היה צריך ההליך המשפטי בעניינו של המשיב להימצא בשלב מתקדם יותר. עם זאת, יש להזכיר, כי בדיון מיום 27.3.2018, קבע בית משפט השלום שני מועדים לסיום ההליך, וחזקה עליו כי יקבע מועדים נוספים לשמיעת הראיות בתיק, במהלך חודש אפריל 2018 או בסמוך לכך. אכיר תודה לבית המשפט אם אכן כך יעשה.

19. בסופו של יום, לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על צרפותיה, ונתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, סבורני, כי בנקודת זמן זו, טרם נעה המטוטלת אל עבר שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. זאת, בין היתר, נוכח המסוכנות הגבוהה אשר נשקפת הימנו, כמפורט לעיל, ולנוכח ביצוע העבירות תוך הפרה, לכאורה, של תנאי מעצר הבית (השוו, בהקשר זה, לבש"פ 8432/14 מדינת ישראל נ' זוננשוילי (26.1.205)).

20. אשר על כן, דין הבקשה להתקבל. מעצרו של המשיב מוארך בזאת בתשעים ימים נוספים, החל מיום 2.4.2018, או עד למתן פסק-דין בת"פ 695-07-17, בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ד בניסן התשע"ח (30.3.2018).

ש ו פ ט